

heid leert, dat een man wel doet een taak te zoeken, waarvoor zijn faculteiten berekend zijn en een vrouw, die hij levenslang kan liefhebben. Ergo heeft u niet gearzeld. Dadelijk heeft u de loopbaan uitgekozen, waarin u algemeen geacht is en de vrouw.... neen, een banaal complimentje zou mevrouw mij nooit vergeven."

Wat beduidde deze laatste phrase? Had zij een doel.... voor Emma? Hij had haar aangekeken en zij was rood geworden. Sommige menschen weten uit alles lievigheidjes te distilleeren en de vrouwen zijn dom genoeg zich door zoo'n paar niets-zeggende woorden te laten vangen.

Emma verschool zich achter haar wijd uitgespreiden waaier en dit ergerde Blank niet minder dan haar bos. Zijn antwoord klonk, ondanks het begeleidend lachje, droog uit de hoogte.

„Hemeltje lief.... de levenswijsheid leert.... en wat die leert, dat doe ik niet alleen beredeneerd, maar ook instinctief?.... Hoe komt u aan al dat mooi's?"

„U neemt het immers niet kwalijk, dat ik...."

„Wel neen; wel neen!"

„Ik praat zoo graag eens met gezonde, normale en tevens intelligente menschen.... 't Is net, of zij kracht en levensmoed uitstralen. Ongelukkig sterft de soort uit. Tegenwoordig zijn de gezonden niet intelligent meer en de intelligenten niet gezond."

Blank glimlachte; maar die glimlach verdween, toen hij Emma haar waaier zag toevouwen en Siria met een deelnemenden, haast medelijdenden blik aankijken.

„Waar rekent u u zelve toe?"

„Tot een vierde categorie, die zoowel in gezondheid als in intelligentie te kort schiet."

„Daar meent u niets van!"

„Waarom niet? Mijn vader was net een man als u. Daarom denk ik wel eens, dat het verschil tusschen ons beiden — al is 't niet groot in jaren — op de keper beschouwd, een verschil moet zijn van generatie's. Het vorige geslacht hechtte nog aan ideale typen en ideale, typige qualiteiten. Een officier moest een vaantje omhoog houden, waarop vaderlandsliefde, eergevoel, doodsverachting stond te lezen; een rechtsgeleerde behoorde boven de menschelijke zwakheden verheven, blind onpartijdig, in alle opzichten eer-waardig te zijn. Zoo tegen de achttien wist elke man, die zijn beroep had gekozen, hoe de wereld verwachtte, dat hij handelen zou en aan deze algemeen geldige voorschriften onderwierp hij zich even gedwee, als tegenwoordig de reiziger aan de tijds- en wegbepalingen van zijn spoorboekje."

Blank lachte; om Emma's mond weifelde een glimlach.

„Ieder mensch had toen principes en vond hij bij ongeluk al de gevorderde mooie qualiteiten niet in zijn ziel aanwezig, dan zat er weinig anders voor hem op, dan er één of twee te huichelen. Coûte que coûte moest hij het ideaal op zij streven; ging het niet van zelf, dan maar door een pose, die hem gemakkelijk tot een tweede natuur werd."